

РЕШЕНИЕ

№ 769

гр. Сливен, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, X СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Мариана В. Тодорова
като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело № 20212230104040 по описа за 2021 година

Производството е образувано въз основа на искова молба, с която е предявен положителен установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 59 ЗЗД предявен от К. В. СП., ЕГН: ***** от гр. **** чрез адв. И.Т. от АК-Сливен за сумата от 500 лв., съставляваща платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие вследствие на водено неоснователно изпълнително производство по образувано изпълнително дело № 2625/2020 г. на ЧСИ Гергана Грозева, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на задължението, както и направените разноски в настоящото и в заповедното производството по делото. При условие на евентуалност е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 59 ЗЗД за същата сума и за същите обстоятелства. Ищецът твърди, че със заявление по чл. 410 от ГПК е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 803/25.06.2021 г. по ч.гр.д. № 2410/2021 г. на РС-Сливен, по силата на която било разпоредено длъжникът Община Сливен да заплати на К. В. СП. сумите: главница в размер на 500 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 24.06.2021 г., сумата от 6.86 лева - държавна такса за издаване на удостоверение от ЧСИ Г.Грозева, държавна такса в размер на 26.04. лева и адвокатско възнаграждение в размер на 350 лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение по изпълнително дело № 20209150402625 на ЧСИ Гергана Грозева с рег.№ 915 и район на действие СлОС.

В срока по чл. 414 от ГПК длъжникът бил подал възражение, поради което съдът бил указал, че в едномесечен срок заявителят следва да предяви иск за съществуване на вземането. Посочва, че на 21.01.2020 г. в качеството си на представител на ЕТ „С. - К.В.“,

ЕИК 040376163 и като физическо лице К. В. СП. бил получил уведомление по изпълнително дело № 20209150402625 на ЧСИ Гергана Грозева, с което го били уведомили, че дължи по АУЗ - 2 броя издадени от Община Сливен, сума в размер на 15 879.41 лева съгласно ПДИ.

С договор за продажба на търговско предприятие от 24.10.2008 г. ЕТ „С. -К.В.“, ЕИК 040376163 било продадено на „БИЛИ ТРАНС“ ЕООД, като съвкупност от права, задължения и фактически отношения и към момента на образуване на изпълнителното дело, както и към налагане на принудителните мерки, ЕТ не било съществувало, като самостоятелен правен субект.

Твърди, че не дължи сумите, тъй като ги е заплатил преди години, по въпреки това Община Сливен в качеството си на вискател била образувала изпълнителното дело и била предприела действия по принудително изпълнение, като била наложила заповор на трудовото възнаграждение и на банковите сметки, които са му били съобщени едновременно с получаване на ПДИ.

След получаване на ПДИ и съобщението за заповор на трудовото възнаграждение и банковите сметки, ищецът твърди, че бил ангажирал адвокат, който бил извършил консултация и след като се запознал с изпълнителното дело в детайли бил предприел действия, като изготвил молба-становище с искане делото да бъде прекратено. Твърди, че се било наложило отново да търси писмени доказателства касаещи погасяването на процесите задължения, които били представени с молбата становище.

След представяне на писмено становище, придружено с адвокатско пълномощно и доказателства за платените суми, преди образуване на изпълнителното дело, вискателят Община Сливен била поискала прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433 ал. 1 т. 2 от ГПК и същото било прекратено. Постановлението за прекратяване не било обжалвано и било влязло в сила. Въпреки това обаче, заповорът наложен върху банковите му сметки посочва, че му бил създад много неудобства и затруднения, тъй като след прекратяване на делото, с оглед на технологичното време, необходимо за вдигането му в продължение на близо един месец не можел да разполага с финансовите си средства и се било наложило да търси пари на заем за да си плаща сметките и да живее. Това действие на вискателя, изразяващо се в образуване на изпълнително дело и предприемане на действия за принудително изпълнение било напълно незаконосъобразно, с което му бил нанесъл вреди.

С оглед на гореизложеното ищецът счита, че ответникът в настоящото производство му е нанесъл имуществени вреди в размер на 500 лева и редица неимуществени, следствие водено неоснователно срещу него изпълнително производство, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на сумата, тъй като неоснователно бил завел делото, въпреки, че задълженията по АУЗ били отдавна платени. Счита, че е налице фактическият състав на неоснователното обогатяване, визиран в текста на правната норма на чл. 59 от ЗЗД, който се състои само от обективни елементи.

Необходимо било да са налице в кумулативна даденост няколко юридически факта - увеличение на имуществото на едно лице, намаляване имуществото на друго, като обогатяването на първото и обедняването на второто да произтичат от един и същ факт или от обща група факти, /т.н. непряка престация/, и съответно - да няма друга възможност за правна защита на обеднелия, тъй като това е субсидиарен състав, който се прилага само когато за ищеца липсва възможност да се защити с някой от основните икове по чл. 55 ал. 1 от ЗЗД.

Налице било непряко разместване на имущество, което не намира правно оправдание, поради което е неприемливо запазването на това положение и за да бъде приведено то в съответствие със законовите правила, поради което длъжникът в настоящото

производство следвало да заплати направените от заявителя разноски за адвокатски хонорар в изпълнителното производство.

Моли да се признае за установено, че ответникът му дължи сумата от 500 лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението, вследствие на водено неоснователно изпълнително производство- образуване на изпълнително дело № 20209150402625 на ЧСИ Гергана Грозева с рег.№ 915 и район на действие СЛОС.

Моли да му бъдат присъдени направените разноски в заповедното производство и направените разноски в настоящото производство.

В условията на евентуалност предявява осъдителен иск, който се основа на същите обстоятелства и фактическа обстановка, като моли съдът да осъди ответникът да му заплати сумата в размер на 500 лева, представляваща нанесени имуществени вреди.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от страна на ответника. Оспорва предявените искове като неоснователни и недоказани. Твърди, че актът за установяване на задължение №РА000098/08.02.2012г. бил връчен по реда на чл.32 от ДОПК на 08.03.2012г. В законоустановения 14-дневен срок по чл.107, ал.4 от ДОПК не била подадена жалба срещу акта и той бил влязъл в законна сила на 23.03.2012г. Акт за установяване на задължение № АУ000111/11.03.2016г. бил връчен по реда на чл.32 от ДОПК на 17.06.2016г. Същият не бил обжалван в преклузивния 14-дневен срок и бил влязъл в законна сила на 01.07.2016г. Молбата за образуване на изпълнително дело била с изх. №1100-4204/16.12.2020г. с правно основание чл.426 и сл. от ГПК във вр. е чл.4, ал.2 от ЗМДТ и чл. 18, ал.1 от ЗЧСИ.

Към молбата си, вискателят Община Сливен бил приложил в оригинал двата влезли в законна сила акта за установяване на задължения, които били годно изпълнително основание съгл. разпоредбата на чл.165 от ДОПК.

Посочва, че на 26.09.2006г. била подадена декларация по чл.54, ал.1 от ЗМДТ с вх. №6901 от ЕТ „К. В. СП.", Булстат 040376163 по отношение на следното ППС: Седлови влекач, марка Волво, с ДК№ СН 6696 НН с приложени документи за собственост.

На 27.03.2006г. била входирана декларация по чл.54, ал.1 от ЗМДТ с вх.№2246 по отношение на следното превозно средство: седлови влекач, марка Волво с ДК№ СН 3334 НС. Съгласно разпоредбата на чл.53 от Закона за местните данъци и такси, данъчно задължените лица за заплащане на данък върху превозните средства били собствениците. Декларациите били приети и обработени и съответно са начислени задължения за данък превозни средства. Тези публични задължения произтичали по силата на закона.

Заявява, че на 22.01.2021 г. била входирана декларация с вх.№1137 за закриване на партида по отношение на гореописаното превозно средство с ДК№ СН 3334 НС, подадена от К. В. СП.. с ЕГН *****, в качеството му на представляващ „БИЛИ ТРАНС" ООД. с ЕИК 119061609 с приложени документи. Партидата била закрыта към дата 31.12.2008г. Декларацията била приета и обработена и още на същия ден вискателят бил входирил молба за прекратяване на изпълнително дело №2652/2020г. пред ЧСИ с вх.№3983 на основание чл.433, ал.1, г.2 от ГПК.

Закрита била партидата и на другото превозно средство с ДК№ СН 6696 НН поради промяна на седалището и наличие на правопримство. Тази партида била закрыта към 30.04.2009г.

Твърди, че от датата на първоначалните декларации по чл.54. ал.1 ЗМДТ до момента на подаване на декларацията от 22.01.2021г., ищецът в настоящото производство не бил входирил коригиращи декларации по партидите на превозните средства, не била уведомена и Община Сливен по служебен път по реда на чл.54 . ал.(1) от ЗМДТ (Нова - ДВ. бр. 105 от

2014 г., в сила от 01.01.2015г.) за настъпила промяна в регистрацията на процесите превозни средства. Данъчно задълженото лице не било уведомило Община Сливен, че превозното средство, за което се дължи данък превозни средства е прехвърлено с договор за покупко-продажба от дата 10.11.2010 г., както и че има промяна в седалището на собственика.

Основен принцип, прогласен в Закона за местните данъци и такси, преди да бъде

въведен автоматизиран обмен на данни от сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР, считано от 01.01.2015г. /чл.54, ал.1 от ЗМДТ/, поддържащ регистъра на превозните средства бил, че при промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задължените лица уведомяват данъчната служба по реда и в срока по ал. 1. /предишна разпоредба на чл. 14, ал.2 от ЗМДТ/, който срок е двумесечен. Посочва, че предишният собственик не бил подал декларация за закриване на партидата на превозното средство в двумесечен срок от изповядване на сделката по прехвърляне на МПС-то, купувачът по сделката Красимир Митков Славов, ЕГН ***** /новият собственик/ също не бил декларира право на собственост върху превозното средство в Община Сливен, поради което последната не било възможно да отрази настъпилите промени в данъчното облагане. Община Сливен не се била обогатила неоснователно, тъй като за периода 2010г.-2015г. не била получила плащане за данък превозно средство по партидата на гореописаните превозни средства, за което ответникът представя опис на платежни документи.

Заявява, че за данъчния период 01.01.2012г.-21.10.2021г. единственото плащане, което бил извършил ищеца по партидата на превозните средства било от дата 14.03.2013г., за което представя дубликат на платежно нареждане номер 44388/14.03.2013г. за сума в размер на 123,37 лв., с която са погасени задължения за лихви за периода 2008г. и главница за данък превозни средства за 2009г.

Взискателят не бил запознат с входящата молба-становище по изп. дело №2652/2020г., тъй като не му бил връчен препис от същата и не бил изразил становище, тъй като същата била входяща на 22.01.2021г., на датата, на която взискателят бил поискал изпълнителното производство да бъде прекратено по негово писмено искане. Заявява, че Община Сливен по никакъв начин не била засегнала законните интереси на ищеца, длъжник по изп. дело №2652/2020г. по описа на ЧСИ. Община Сливен по служебен път била възобновила административното производство по влезли в сила административни актове въпреки изтеклите срокове за обжалване на същите. Община Сливен нямала достъп до информационния масив на други общини в хипотеза на деклариране на превозно средство от правоприменник на първоначалния собственик, нито автоматичен достъп до всяка една промяна, отнасяща се до юридически лица, изискваща нотариална заверка и съответно вписване в търговския регистър. В конкретния случай, след като дружество „БИЛИ ТРАНС“ ООД, с ЕИК 119061609 се било явявало правоприменник на ЕТ „С.-К.В.“, ЕИК 040376163, представляван от К. В. СП., с ЕГН *****, то следвало за това обстоятелство Община Сливен да е била уведомена в двумесечен срок, тъй като това било обстоятелство, което води до промяна в данъчното облагане. Не бил налице фактическият състав на неоснователно обогатяване, визиран в разпоредбата на чл.59 от ЗЗД, както твърдял ищеца в исковата молба. Липсвала изискуемата от закона кумулативна връзка между няколко юридически факта- увеличение на имуществото на едно лице, намаляване имуществото на друго, като обогатяването на първото и обедняването на второто да произтичат от един и същ факт или обща група от факти.

Ищецът не бил заплащал данък превозни средства към Община Сливен за процесите превозни средства за периода 2010г.-2015г. вкл., за който период бил предаден на частен съдебен изпълнител за сумата в размер на главница 8056,00 лв. и лихва към дата 15.12.2020г. в размер на 6032,74 лв. По сметка на взискателя Община Сливен не били

постъпвали суми от ЧСИ Гергана Грозева вследствие наложени запори върху имуществото на длъжника.

Оспорва претенцията за разноски. Претенцията била неоснователна поради неоснователността на предявения иск. Алтернативно релевира възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на основание чл.78, ал.5 от ГПК, като моли съдът да намали същото до минималния установен размер съгласно Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Оспорва изцяло по основание предявения иск с правно основание чл.422 от ГПК, включително предявен като осъдителен иск срещу Община Сливен, като моли съдът да отхвърли същия като неоснователен и недоказан, алтернативно като недопустим. Претендира направените по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 от ГПК във вр, с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ. С оглед характера на предявените претенции съдът е разпределил доказателствената тежест, както следва: указал е на ищеца, че следва да докаже по предявения иск с правно основание чл. 422 ГПК и чл. 59 ЗЗД че ответникът се е обогатил в резултат на проведеното изпълнително производство срещу длъжника, настъпилото в резултат на проведеното изпълнително производство обедняване на ищеца, съставляващо сторени разноски за адвокатски хонорар и неговия размер, и връзката между обогатяването на ответника и обедняването на ищеца, които следва да произтичат от една група факти. По същият начин се разпределя и доказателствената тежест по предявения осъдителен иск с правно основание чл. 59 ЗЗД.

Съдът е указал на ответника, че следва да докаже твърденията си относно узнаването на обстоятелствата свързани с промяната в данъчното облагане на процесните ППС и своевременното подаване на молба за прекратяване на изпълнителното производство.

След анализ на събраните по делото писмени доказателства съдът възприема за установена следната фактическа обстановка:

Въз основа на подадено от ищеца заявление по чл. 410 от ГПК е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 803/25.06.2021 г. по ч.гр.д. № 2410/2021 г. на РС-Сливен, по силата на която съдът разпоредил длъжникът Община Сливен да заплати на К. В. СП. сумите: главница в размер на 500 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 24.06.2021 г., сумата от 6.86 лева - държавна такса за издаване на удостоверение от ЧСИ Г.Грозева, държавна такса в размер на 26.04. лева и адвокатско възнаграждение в размер на 350 лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение по изпълнително дело № 20209150402625 на ЧСИ Гергана Грозева с рег.№ 915 и район на действие СлОС.

В срока по чл. 414 от ГПК длъжникът е подал възражение, поради което съдът е указал, че в едномесечен срок заявителят следва да предяви иск за съществуване на вземането. На 21.01.2020 г. в качеството му на представител на ЕТ „С. - К.В.“, ЕИК 040376163 и като физическо лице К. В. СП. е получил уведомление по изпълнително дело № 20209150402625 на ЧСИ Гергана Грозева, с което го уведомили, че дължи по АУЗ - 2 броя издадени от Община Сливен, сума в размер на 15 879.41 лева съгласно ПДИ.

С договор за продажба на търговско предприятие от 24.10.2008 г. ЕТ „С. -К.В.“, ЕИК 040376163 е продадено на „БИЛИ ТРАНС“ ЕООД, като съвкупност от права, задължения и фактически отношения и към момента на образуване на изпълнителното дело, както и към налагане на принудителните мерки, ЕТ не е съществувало, като самостоятелен правен субект.

Община Сливен в качеството си на вискател е образувала изпълнителното дело и е предприела действия по принудително изпълнение, като е наложила заповест на трудовото възнаграждение и на банковите сметки на ищеца, които са му били съобщени едновременно

с получаване на ПДИ.

След получаване на ПДИ и съобщението за запор на трудовото възнаграждение и банковите сметки, ищецът е ангажирал адвокат, който е извършил консултация и след като се запознал с изпълнителното дело е предприел действия, като изготвил молба-становище с искане делото да бъде прекратено. След представяне на писмено становище, придружено с адвокатско пълномощно и доказателства за платените суми, преди образуване на изпълнителното дело, вискателят Община Сливен е поискала прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433 ал. 1 т. 2 от ГПК и същото е прекратено. Постановлението за прекратяване не е обжалвано и е влязло в сила.

С оглед на така установената фактическа обстановка съдът приема следните правни изводи:

Предявен е положителен установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 59 ЗЗД. При условие на евентуалност е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 59 ЗЗД. Съдът счита, че така предявеният иск е допустим по следните съображения:

Съгласно чл.435, ал.2, т.7 ГПК длъжникът може да обжалва разноските по изпълнението. В т.2 от ТР № 3/10.07.2017 г. на ВКС по тълк.д.№ 3/2015 г., ОСГТК, е посочено, че на обжалване по реда на чл.435, ал.2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, с който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението. Изключенията, предвидени в чл.79, ал.1, т.1 и т.2 ГПК, освобождават длъжника от отговорност за направените от вискателя разноски по изпълнението, в които хипотези вискателят следва сам да понесе тези разноски. Но чл.79, ал.1 ГПК не урежда процесуална възможност в случай на прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433 ГПК съдебният изпълнител да има правораздавателни функции и да присъжда в полза на длъжника сторени от него разноски в изпълнителното производство, като осъжда вискателя да му ги заплати.

От друга страна, съгласно чл.78, ал.4 ГПК при прекратяване на делото ответникът има право на разноски. Предвид подредбата на разпоредбите на чл. 78, ал.4 и чл.79 ГПК в Част първа „Общи правила“, последните важат както за исковия процес, така и за изпълнителното производство. Макар да няма характер на спорно съдебно производство, изпълнителното производство също е двустранно процесуално правоотношение, по което страни са вискателят и длъжникът. То се осъществява по реда на ГПК и се ръководи от несъдебен орган (в случая – ЧСИ), на който са възложени публични функции по реализиране на съдебно признатото вземане на вискателя по принудителен ред, определен в ГПК. Акт на съдебния изпълнител (с оглед на чл.434 ГПК) не представлява изпълнително основание от изчерпателно изброените в чл.404 ГПК, поради което съдебният изпълнител не може да присъди разноски и да събере такива от вискателя в изпълнително производство образувано от него (вискателя). Без наличието на изпълнителен титул и при липсата на изрична уредба в процесуалния закон за длъжника да възстанови направените от последния разноски в прекратеното изпълнително производство съдебният изпълнител не може да пристъпи към събирането на такива по принудителен ред.

По аргумент за противното от разпоредбата на чл. 79, ал.1, т.1 от ГПК съдът счита, че разноските по прекратеното на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК изпълнително производство не следва да останат за сметка на длъжника. В този случай в полза на длъжника се поражда облигационно вземане за възмездяване на направените от него разноски по повод на изпълнителния процес. Характерът на отговорността за разноски следва да се търси на плоскостта на деликтната отговорност, тъй като разноските са възникнали по повод осъществяването на едно процесуално правоотношение, което не съдържа договорен елемент.

Породеното на основание чл.79, ал.1, т.1 ГПК материално право на длъжника в изпълнителното производство да получи овъзмездяване на претърпените от него

имуществени вреди, изразяващи се в направени разноси за адвокатско възнаграждение в прекратеното на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК изпълнително производство, не може да бъде погасено чрез удовлетворяването му по изпълнителното дело.

Поради това за длъжника остава възможността да установи вземането си по исков ред, поради това че направените от него разноси имат характер на вреди, претърпени от него и въз основа на влязлото в сила съдебно решение да се снабди с изпълнителен лист, въз основа на който да събере по принудителен ред дължимите му се разноси.

Разноските по принудителното изпълнение са винаги за сметка на длъжника, освен когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или делото се прекрати на основание чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, или разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способи, които не са приложени.

Съдът счита, че така предявеният положителен установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 59 ЗЗД, е основателен по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 59 от ЗЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго дължи да му върне онова, с което се е обогатил до размера на обедняването. Правото на иск по чл. 59, ал.1 от ЗЗД възниква, когато ищецът не разполага с друг иск, с който може да се защити. С тази законова норма се осуетява всяко неоснователно преминаване на блага от едно имущество в друго, въпреки липсата на конкретно уредена възможност в други текстове на закона.

Фактическият състав на неоснователното обогатяване по чл. 59 ЗЗД съдържа следните елементи – 1/. имуществено разместване в патримониума на ищеца и ответника, в резултат на което ответникът се е обогатил за сметка на ищеца; 2/. връзка между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника, която произтича от общи факти, породили обогатяването и обедняването; 3/. липса на правно основание за имущественото разместване; 4/. липса на друго основание за защита на правата на обеднелия ищец.

Имуществените облаги се изразяват в увеличаване на актива на имуществото на обогатения, в намаляване на неговите пасиви или спестяване на обогатения на някои разходи, които той е трябвало да понесе. В последната хипотеза спестяването на разходи води до обогатяване в случай, че разходите са били необходими и ответникът по иска с правно основание чл. 59 от ЗЗД е трябвало да ги понесе от собственото си имущество, без да съществуват изгледи за тяхното връщане /решение № 587/01.11.2010г. по гр.д. № 941/2009г. на ВКС, ГО, IV ГО/. В настоящия случай ищецът твърди, че ответникът е образувал изпълнително производство за принудително събиране на погасено по давност вземане, поради което платеният от длъжника адвокатски хонорар, следва да се заплати от вискателя. В случая ответникът е бил вискател по изп.д. №2652/2020 г. на ЧСИ Гергана Грозева район на действие р-н на СлОС, същото е било образувано на 17.12.2020 г. въз основа на АУЗ срещу ЕТ „С.-К.В.“ с управител ищеца в настоящото производство от 08.02.2012 г. След получаване на призовката за доброволно изпълнение ищецът е ангажирал адвокат, упълномощил го е с права за процесуално представителство, сключила е договор за правна защита и съдействие за сумата 500 лв./което обстоятелство не спорно между страните и се установява и от представеното по делото удостоверение от 25.02.2021 г. от ЧСИ Гергана Грозева/, в изпълнение на задълженията си адвокатът е подал молба до ЧСИ, с която е изразил становище за изтекла погасителна давност спрямо правото за принудително удовлетворяване на вземането на вискателя, поискал е препис от молбата да се връчи на последния и ако той не предприеме съответните действия, ЧСИ да прекрати изпълнителното производство. С постановление от 26.01.2021 г., въз основа на молба от вискателя от 22.01.2021 г., ЧСИ е прекратил изпълнителното дело на основание чл. 433 ал. 1 т. 2 от ГПК .

При така очертаните обстоятелства се налага изводът, че съгласно установените процесуални правила длъжникът, освен че не дължи разноси по изпълнението, има право и

да претендира заплащане на направените от него разноски по изпълнителното дело за адвокатско възнаграждение. Тъй като това не е могло да бъде сторено в рамките на изпълнителното производство и липсва специален ред по който те да бъдат поискани от ЧСИ, за нея е останал открит единствено пътят по чл. 410 от ГПК. Безусловно фактът на заплащането им е доказан и това означава фактическо намаляване на имуществото на ищеца-длъжник от една страна. От друга страна обстоятелството, че по силата на правна норма възстановяването им е вменено като задължение на ответника-взискател, но той не го е сторил, сочи на обогатяването му със същата сума, тъй като тя не е извадена от патримониума му. Липсата на основание за това фактическо състояние се извлича от посоченото по-горе законоустановено задължение на страната, инициирала производството и впоследствие - поискала прекратяването му /не поради изпълнение в неговия ход/, да заплати разноските на другата. Тоест – налице е непряко разместване на имущество, което не намира правно оправдание, поради което е неприемливо запазването на това положение и за да бъде приведено то в съответствие със законовите правила, ответникът следва да заплати направените от ищеца разноски за адвокатски хонорар в изпълнителното производство. В този смисъл Решение от 02.12.2020 г. по в.гр.д. № 715/2020 г. на СлОС. Констатираното от съда обедняване на ищеца изразило се в сторени разходи за адвокатско възнаграждение по незаконосъобразно образувано изпълнително производство и обогатяване на ответника изразило се в спестяването на разходи, които е следвало да възстанови на ищеца в изпълнение на задължението си вменено му от закона се намират във връзка, тъй като произтичат от един общ факт, а именно отговорността за разноските по прекратеното въз основа на молба на взискателя изпълнително дело. Липсва правно основание затова имуществено разместване и друг иск за защита на правата на обеднилия се ищещ. Това обуславя по принцип основателността на установителния иск.

Ето защо предявеният иск с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 59, ал. 1 от ЗЗД е основателен и следва да бъде уважен в цялост.

По отношение на разноските:

При този изход на спора следва да се присъдят своевременно поисканите от съдебни разноски на ищеца, в общ размер на 325 лв. в исковото производство и в общ размер на 325 лв. в заповедното производство. Съдът счита за основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца в заповедното производство, тъй като същото не се отличава с правна и фактическа сложност.

Така мотивиран Сливенският районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено на правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 59 ЗЗД, че Община Сливен, код по БУЛСТАТ : 000590654, със адрес: гр. Сливен, бул. „Цар Освободител“ № 1 **дължи на** К. В. СП., ЕГН: ***** от гр. **** сумата от **500 лв.**, съставляваща платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие вследствие на водено неоснователно изпълнително производство по образувано изпълнително дело № 2625/2020 г. на ЧСИ Гергана Грозева ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението-24.06.2021 г. до окончателното плащане, за която сума е издадена Заповед за изпълнение № 803 от 25.06.2021 г. по ч.гр.д. № 2410/2021 г. на СлРС.

ОСЪЖДА Община Сливен, код по БУЛСТАТ : 000590654, със адрес: гр. Сливен, бул. „Цар Освободител“ № 1 да заплати на К. В. СП., ЕГН: ***** от гр. **** съдебни разноски в общ размер на 325 лв. сторени в исковото производство и в общ размер на 325 лв., сторени в заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____